Водій кАЗу автомобільної роти

ст. солдат

29.07.2022

ДО ПОБАЧЕННЯ, ДІВЧАТА

Діючі особи:
Бармен
Солдат
Лейтенант Адя
С.Петр
Капітан Анубіс
1 чоловік
2 чоловік

Бар, що знаходиться в далекому провінційному місті, де завжди стоїть туман і іноді як з відра ллє рясний дощ. Це місто не помічене на карті його наче не існує, але воно є.
В самому залі бару сидять три особи у військовій формі, вони постійно курять і про щось у упівголоса говорять. У приміщенні з радіо доносяться звуки ретромузики, вона лунає не голосно та навіює приємні спогади. Вікна бара закриті маленькими шторками через відчинені кватирки до приміщення потрапляє густий туман. За барною стійкою стоїть бармен який від нудьги її протирає, час від часу він поглядає на двері чекаючи на своїх клієнтів. Звичну атмосферу порушує гість це солдат з діркою в грудях, що входить через двері заливаючи все кров'ю.
Бармен (без співчуття): Болить ?
Солдат: Так сильно болить, у мене мені здається …Я не пам'ятаю ні як тут опинився не пам'ятаю своє ім'я. Запам'ятав , що їхали кудись на завдання з хлопцями нас було четверо…
Бармен: Досить! (*Бармен жестом руки зупиняє розповідь солдата*). Не треба то згадувати від того лише більше буде боліти. Може тобі налити?
Солдат (*трохи зніяковів, після деяких роздумів*):
Та я це, 10 років нічого не пив. Не хочу зараз починати, зараз війна, якщо почну то не зупинюся, все втрачу…»
Бармен (посміхаючись): ти вже все втратив, ну майже все, ти присядь, відпочинь, он подивись тепер у мене весь бар у крові мити доведеться, спробуй Анюту.
Солдат сідає
Солдат: Анюта ніколи не чув, що то новий коктейль? Поки я не пив я перестав у них розбиратися.
Бармен (посміхаючись): Коктейль, ну тобі виднішею Слухай чого втрачати, військовий? Ти невідомо де з діркою у грудях, ну сам поміркуй що ще може поганого статися? Все вже сталося.
Солдат почав нервувати
Солдат: До речі я на службі мені потрібно в свою бригаду, доповісти командиру, як то знайти своїх...
Бармен: ти вже на новій службі, ну точніше скоро на неї потрапиш. Так слухай… Завжди одне і теж. Я цю розмову вів тисячу разів мені набридло. Давай! Ти герой тобі це потрібно.

Різким рухом дістає ніжну виточену пляшку з напоєм із під стійки, дістає такий же витончений скляний кухоль на ньому вирізані різні візерунки, наче він з мистецької галереї, а не з богом забутого бару. Наливає трохи більше ковтка.

Бармен :Анюта так Анюта. На пий!

Солдат бере келих, трохи грає з рідиною , уважно дивиться.

Солдат: Газоване, нагадує шампанське, а чому так мало?

Бармен (потискає плечима): так вийшло , наче ніхто із вас і не винен , розумієш іноді так буває, одна людина любить всім серцем а інша ні… І та людина що любить робить болячі тій що ні, тому що йому самому боляче, що його не люблять, він ображений, йому тяжко з цим примиритися. Таке довго тривати не може …

Солдат: Ви про що взагалі ?

Бармен: Знаєш пояснення заберуть багато часу там і релігія і теоретична фізика і фізіологія головного мозку. Давай за перемогу. А ні зачекай ще не все, (*бармен кудись зникає за барну стійку, з'являється за хвилину зі старим радіо, крутить приймач*). Ти знаєш, поки нічого не зловив. А ти чого чекаєш давай пий!

Солдат (*трохи скручується*): Так я чого досі не здох? У грудях болить діра до самого серця, кров усюди ну як мінімум я повинен бути без свідомості.

Поки солдат це все говорить до нього підходить один із відвідувачів бару. весь час він сидів неподалік. Стукає солдата по плечу

Лейтенант Адя: Пий, звільни серце, потім ми з цим розберемося.

Солдат: А до біса !

Випиває все відразу.

Стріляй! Скажи чому боїшься ти
Зробити цей останній крок?
Давай! Най буде так, як хочеш ти -
Я заплатив за свій урок!
Прощай, мій Ангелок...
Давай, тисни гачок.

На мить заграло радіо.

Бармен уважно дивиться на солдата, кладе обидві руки на стійку бара.

Бармен: Ну як?

Солдат (*замислено*): Ти знаєш з початку стало тепло, я пив витончений напій, дурман від нього грав зі мною, газові пухирці закружили мою голову, стало тепло приємно, з'явилася впевненість у собі, що мені не властиво, я відчував як парю над землею і цим насолоджуюсь. Щось ніжне, і водночас поважне та достойне було в моєму тілі, я спочатку довго милувався цим напоєм його прозорістю та чистотою, а потім він став для мене гіркий і не приємний.

Бармен: Гіркий то як ?

Солдат: Ну коли відчуваєш себе маленькою дитиною, яку всі залишили, ти кричиш, робиш капості, щоб якось привернути до себе увагу а всім байдуже всі лише сварять тебе та відвертаються від тебе.

Бармен: Так, то гірко. Чому ти милувався а потім так швидко її випив?

Солдат: Ну я не пив давно алкоголю, дуже давно. (Солдат)

Бармен: НІ, чому ти її так швидко випив?

Солдат: Я хотів , щоб вона була моя зараз, вся моя і тільки моя.
Бармен: Молодець, починаєш розуміти.
Раптом з радіо почувся ніжний жіночий голос : Час няшити котика.

Бармен (*дивиться на радіо, потім на солдата*): може іще щось мені розкажеш?
Солдат: Розумієш з нею я відчув що таке ніжність, як приємно дівчині а як ні , де її можна вхопити погладити , притиснути з якою силою то роботи і в мене то виходило мені то подобалося то були мої моменти сп'яння, дурману в голові, було легко та приємно. Я знав коли можна показати силу і в яких межах, як її так обійняти щоб самому собі здаватися велетнем у власних очах а їй дозволити бути маленькою та слабкою дівчинкою то не описати словами ти відчуваєш, відчуваєш, твої відчуття шалені набирають темп у голові чутно як колотиться серце все на шалених ритмах напевно так смакує саме життя. Я пив її на балконі ранком дивлячись як люди їдуть на роботу, пив її до кави яку вона готувала мені перед роботою, чи то кава йшла до неї я не знаю, пив у ліжку на стелі під стелею, це був здоровенній сукуб якого я піймав з самого пекла, але то він впіймав мене.

Радіо: ТУК-ТУК-ТУК

Бармен: заспокойся ти дуже пірнаєш то небезпечно, давай чогось спокійнішого, може вип'єш Ельвіри?

Солдат (тримаючись за груди): Давай наливай.
Із під стійки бару, бармен дістає залізну та блискучу пляшку, зроблена вона була майстерно по колу пляшки були наліплені різні малюнки пов'язані з родиною, землею, квітами, працею домогосподині. До пляшки бармен дістає залізний келех він виглядає водночас і міцно і тендітно. На келеху зображена маленька дівчинка яка грається з лисичкою. Бармен наливає половину, дивиться на свою роботу і додає ще пару крапель з пляшки та задумливо протягує.
Бармен: Ну напевно десь так.
Солдат (нюхає напій): о нагадує гарне домашнє вино , вона пахне свіжістю, юністю, надіями на майбутнє.
Робить перший ковток.
приємне на смак солоденьке, перше враження наче я зірвав цнотливу квітку вона така юна чиста наївна, вона так дивиться на мене чекає що її поставлю в водичку дам світло і тепло, буду за нею доглядати чистити від пилу, милуватися нею.А я бачу квітку і не знаю що з цим робити?
Трохи почав мінятися смак, стало трохи кисле, надії не збулися квітка по-троху стала в'янути, вона хотіла дому. Я сам молодий зелений, не знаю що мені в цьому житті робити, смак стає трохи важким, мені важко ковтати, я кидаюсь то в один бік то інший, я розгублений мені треба щось вирішувати.

Радіо :
Я - лисичка,
Я - сестричка,
Не сиджу без діла,
Я гусяток пасла,
Полювать ходила.

А тепер мені в неділю
Треба відпочити
Свою хатку гарнесенко
Треба прикрасити.

А щоб краща, а щоб краща
Була моя хатка -
Піти треба у гайочок
Квіточок нарвати.

Солдат наче не чує

Солдат: Зараз стало якось дуже солодко, з іншого боку на мене лягла відповідальність я сам був дитиною, але у мене з'явилася дитина. Не знаю, стався якийсь перелом у свідомості та в почуттях. Мова не досконала хай їй грець! Нехай буде… у мене з'явився теплий камінчик під серцем.

Бармен забирає стакан що дав солдатові.

Бармен: Пане старший солдат ви надто занурюєтесь у спогади, це тут не безпечно так згадати треба але не в цьому суть.
Солдат: А тут це де?
Бармен: Та власне кажучи ніде …, часу мало а напої ще лишилися, і поки що не ясно де тобі служити далі.
Солдат: Ну добре, значить ми будемо сидіти в барі і пити напої, не так і погано, рахуючи все що зі мною було, чуєш і від напоїв рана моя болить менше.
Бармен *(з великою цікавістю*):. Ану покажи.
Солдат показує йому своє поранення , бармен довго і уважно його розглядає.
Бармен: так, ще значить, б'ється...Так б'ється але то питання часу, вам уже давно слід зробити вибір.

Включається у розмову лейтенант у чорній формі.

Лейтенант Адя: Ми звичайно і без вас все можемо вирішити ну раз у нас є трохи часу чого би його не використати на розмову. Якщо хочете до мене в роту то відразу на війну напевно на передову, звання ми вам збережемо то аванс ви нам, якщо чесно не дуже підходите, Війна буде довгою і повною перемогою буде коли всі вони стануть трупами всі абсолютно тут безглуздо когось жаліти ми повернемо своє і підемо далі і вчинимо з ними як вони вчинили з нами. Помста, нас поведе помста, ви відчуваєте вогонь у собі такий який запалює вимагає діяти негайно діяти. Так от треба тим вогнем все спалити ворогів, ваших сучок колишніх, себе, потім понівечений ви будете заливати його літрами алкоголю, але то вже абсолютно інша історія, діяти потрібно зараз і плювати на наслідки мораль всю цю брехню. Дореч я не представився лейтенант Адя, рота вогнеметників, нас поки що мало але наші ряди активно поповнюється.

Солдату стало не пособі від нового знайомого і він трохи відсторонюється від нього.

Лейтенант Адя: Злякалися! Ой ваші сучки не любили вас ніколи ви були самі в порожній квартирі, вас ніхто не чекав із звільнень, ви просто сиділи і плювали у стелю. Для вашої родини ви виродок , батько мав нормальну сім'ю, ваша сестра має нормальну сім'ю, а ви ніяк зі своїми «багатим внутрішнім світом » не розберетесь та зі своїми бабами теж.
Солдат стискає зуби

Лейтенант Адя: Вже добре. Злість краща за страх. О, відчуваю вогонь давай солдат! давай зроби крок і років через 500 я із гордістю дам тобі молодшого сержанта, будь люттю,

скаженою не контролюванню люттю, я відчуваю в тобі певний потенціал. Тобі лише треба нарешті ВМЕРТИ!!!

В розмову включається ще один відвідувач бару. Він в білому халаті, який приховує воєнну форму

С.Петр: Не слухайте його! Він любить дратувати людей я С. Петр , сержант Петро.
Війна закінчиться коли кожна мати, яка когось втратила, поховає та відгорює власного сина, дочку, чоловіка. Коли понівечені війною солдати поховають своїх побратимів та зможуть згадувати їх без болю і відчаю, а по доброму тихо і лагідно. Коли закінчиться скажена різня і та сторона зрозуміє що була нелюдом, звіром і захоче каяття. Коли кожного вбитого цивільного знайдуть під завалами а із завалів зроблять знову будинок. Коли кожна зґвалтована жінка, зможе пережити свій біль та знову підпустити до себе чоловіка. Давай до нас солдате до медичної роти нас не багато але ми вже робимо свою роботу. І кожну понівечену душу ми пропускає крізь себе відчуваючи її біль і страждання а їх уже багато ми не справляємося. Що правда солдат, ти нам не дуже підходиш, в тебе не має якоря, маяка який би тобі вказував дорогу коли ти намагаєшся з чужої душі випливти до себе. Робота триватиме вічність і років так 100 я із гордістю присвою тобі молодшого сержанта. А що до твоїх дівчат… ти думав що сам винен. На ту ти давив, а вона просила почекати, до тої ти був не готов. Пробач їх солдати і себе відпусти. То минуле, не чіпляйся ти так за спогади, за те земне життя. Було той було. Помолися тихенько тай йди вже до нас. Так в тебе є певний потенціал, але з тобою ще працювати та працювати.

В розмову включається третій відвідувач бару.

Капітан Анубіс: Розумію, важкий звичайно вибір, трохи віддає крайнощами, але в принципі, хто за, що воює. То іще і не гірші варіанти. Якщо не вирішили куди, то є спеціальна процедура. Я вирішу сам.
Солдат: Так хлопці а взагалі хто такі?
Капітан (всміхається кінчиками губ) : Дозвольте відрекомендуватися - капітан Анубіс. Головний штаб, з лейтенантом Адею командиром роти вогнеметників ви знайомі, с. Петро теж вже відрекомендувався сам. Разом ми ЗМБ.
Солдат: ЩО? Курва!?
Капітан: Збірна міфологічна бригада відповів капітан.

Солдату стає погано він обома руками береться за барну стійку. с. Петро підтримує його рукою.
Солдат: Значить кінець, все мене розірвало разом з машино якою я їхав. промовив солдат
Бармен: Ну технічно поки що ні, це ваша клінічна смерть, там людям вважається всяка чортівня, то я можу стверджувати напевно. І ще я точно знаю, що від того як ви жили , які ви висновки ви робили, простіше кажучи як вам на смак напої, залежить ваша подальша служба. Знаєте так дивлячись зі сторони, ну життя і життя, нічого особливого, а коли ви розповідаєте... (*задумується*). Від того як ви відчуваєте смак, от так правильно, від того все встає на своє місця. Це ж ваша розповідь не наша. Але то все лірика, давай солдате останній напій тут і один дам в дорогу куди б тебе не понесло..

Солдат мовчки закурює намагаючись усвідомити свій новий світ. ЗМБ відходять до свого столика.
Бармен: Замовляй солдате час іде у нас він є у тебе,

Радіо: Тік-Так річка тече
Тік-Так скоро стече

Тік-Так напій замовляй
Тік-Так життя залишай
Солдат: Я хочу Марини.

Бармен дістає старий радянський графін, в обрамлені якого була зроблена квітка, з графіна стоїть запах ліків. З під стійки він дістає трохи потрісканий стакан з гранями. Наливає солдату повну по краєчки, трохи вилилося на барну стійку.

Бармен: Прошу пане…
Солдат (нюхає рідину у стакані): пахне ліками, сподіваннями що в мене все буде добре, що я буду повертатися до неї… до дому. Що нарешті буде жінка, яка буде чекати на мене та любити мене. Робить перший ковток. Я полюблю її обов'язку змірюся з її неприваблівою мені зовнішністю, не стану помічати нашу різницю у інтересах поглядах. Вона чекала на мене коли я був в Польщі, вона пробачила мені те, що любив Анну та пори це хотіла бути зі мною. Смак стає кислий гіркий, я не можу то пити.

Випльовує напій на барну стійку.

Бармен: А як же солодка брехня?
Солдат: Брехня все від початку до кінця не правда. Одруження, кохання якого ніколи не було.
Радіо:
Котику чого ти такий сумний, що тебе бентежить?
Киця відчепися я так втомися на роботі.
Добре, Котку а давай кудись сходимо, мені набридло дома сидіти.
Звичайно сходимо…
Солдат: І ми нікуди не ходили і все мене наче влаштувало і з цим можна було жити , мене вона не захотіла…
Бармен: Солдате? Солдате? Ви подивіться яка Пуся, знов у спогадах? Солдате ?
Солдат: Так, вибачте. Я трохи..
Бармен: О прийшов до тями , ну все пора тобі іти, розрахуєшся зі мною, це не обов'язково але в тебе є вибір. Так що оплатиш напої?
Солдат (лізе до гаманця): Так звичайно.

Дивиться в гаманець дістає згорілу пластикову карту. Знімає з пальця обручку кидає на стіл. Трохи подумавши знімає з шиї Пулю яка висить в нього на червоній нитці .
Солдат: Так вистачить?
Бармен: Навіть трохи забагато, добре будуть мені чайові а тепер вперед за стіл он то тих шанованих панів.

Солдат кориться підходить до столика де сидить ЗМБ.

Анубіс: Ну що панове починаємо. Ти солдат сідай посередні, ти Адя - ліворуч, ти с. Петро - праворуч. Хтось щось хоче додати перед початком.
Адя:
люттю скаженою ти запалай
Все то брехня, казка про рай
Знаєш не треба нам каяття
З відти не буде нам вороття.
Люттю скаженою ти запалай
Душу в вгонь скоріше кидай!!

С. Петро:
себе втрачали люди на війні
І деякі палали як вогонь
А деякі лишалися людьми
Знаходячи і силу і любов
Так легко втрати себе,
І заявити вибору нема.

Анубіс: Добре, ви обидва не можете без драматизму, ну нехай. Так солдат, трохи доведеться потерпіти.
Анубіс дістає ваги тримає їх в одній руці іншою дістає у солдата серце, поклавши його на одну чашу вагів дістає у себе з карману пір'ячко кладе на іншу чашу вагів .
Анубіс: Так дивимося. Пробач солдате, важке в тебе серце, ще дуже важке, бути тобі вогнеметником.

Радіо : ТУК-ТУК-ТУК.
Бармен. Ні зачекайте він все ще живий, Солдате, а звалити з відси не хочеш?
Солдат: До дупи вас клоуни ряжені, кляті галюцинації. Всю душу витрясли. Курви драні. Згадуй не згадуй, Все до побачення Качки! Я пішов. (*встає щось згадує*) . Бармене, дай мені бутилку Наді із собою! Давай, ти обіцяв! Куди б я не пішов - дам із собою.
Бармен: Надія так міцний напій майже абсент, без закуски пити не рекомендую.
Солдат: А до дупи давай! З нею дійду.
Бармен дає йому пляшку з соняно-жовтую рідиною, вона виглядає маленькою за зростом, до корки кріпляться кучеряві нитки. Солдат бере пляшку ховає в кітель виходить у двері.
Солдат: Чорт все в тумані страшно до всирачки, куди тут в біса йти.
Відкриває пляшку робить ковток.
Радіо : Кохана полізли на другий поверх в гуртожиток, побухаємо з моїми одногрупниками Коханий Яке вікно?
Солдат А до дупи пішли!

Автомобіль крАз проїжджає крізь місцевість де недавно підбили автомобіль із солдатом у кабіні машини двоє чоловіків. Зупиняються біля підбитої машини виходять дивляться, підходять до тіл перевертають їх.
1 чоловік: Так цьому все. Цьому теж все, а цей. Йоб твою мать , (*чоловік дістає телефон дивиться на фотографію молодої людини*), Він не він?, Курва схожий. Ану, перевір цього (другому чоловіку)

Другий підходить шукає ознаки життя, після деякої паузи.

2 чоловік: Ну я не знаю може дотягне, може не дотягне. Хочеш, беремо? Вирішуй швидко, а то і нас тут вгатять.
1 чоловік: Єх, блять обіцяв, Давай, тягнемо. Знімаємо бронік . Каску давай, обережно і швидко.
Затягують, кладуть до кузова автомобіля.Сіли їдуть далі.

1 чоловік: Ти знаєш то колишній хлопець моєї дружини? «смазливое личико»
2 чоловік: Без проблем, викинемо. Можемо по дорозі пристрелити.
1 чоловік (наче не почув): Надія дала його фотографію вони спілкували з ним трохи. Я про то знав. Він пішов на війну, я пішов на віну. А я їй пообіцяв якщо що, то його витягну. Не знаю, не має у мене до нього злості ніякої, шкода його трохи
2 чоловік: Ну, я не розумію.

1 чоловік: Знаєш, мені Надія на глушилку для дорнів збирала, кожен день мені телефонує, збирає зараз на запчастини для машини, я приходжу до неї мене завжди чекають і люблять А в нього що?
2 чоловік: Тай таке….

Барна стійка за якою стоїть Бармен розглядаючи нові сувеніри.
Бармен: Так це що? Таке… обручка, ну тут все зрозуміло і так, а це що? А то гільза від пулі.
Відкриває її дістає звідти фотографію дивиться .
Бармен (*до Радіо*): Хто це ?

Радіо: Суккуб.
Бармен: Ну, зрозуміло. Так а це що? (*дивиться згорівшу карту читає).* Карта побуту, зрозуміло то тут трохи зайве, але нехай.
Анубіс (до Бармена): Хароне, а що рятують солдатика?
Бармен: до дупи, мене такі дрібниці не хвилюють він прийшов, і ще тисячі таких як він прийдуть і всіх треба вислухати всім треба помогти , а то бач всі вогнеметники. Солдатик, це вже їхні земні проблеми. Моє діло щоб все було по правилам. (*Знову дивиться на згорівши карту*). Ну добре вмовив наллю тобі ще на тобі Юлю саму першу.

Поранений солдат бовтається у кузові крАза заливаючи його своєю кровю. І раптом йому запахло ранньою весно, квітами, сподіваннями, мріями, він згадав теплий дощ і як він стоїти зі своєю першою дівчиною під ним йому тепло він тулиться до неї вона до нього вона приємно пахне іноді її волосся потрапляє йому в лице а він стоїть і дивиться на дощ і не має ні війни ні роздертого серця.